Vormingsbladen

INHOUD

1942

		Pag.
No. 1:	Mijn Kamp	1
	Onze weg	3
	Het Rijk	6
	Godsvertrouwen	9
	Hoe een soldaat den oorlog verpaste	13
	Ik had een kameraad	
	Teekening van Boer Leffef	16
	De Bronstijd	20
	Ik zeg ja	22
	Het Russische Christendom	23
	Draden die ons lot bepalen	25
	De ᛋᛋ is een orde	31
	Ons bloedoffer	32
No. 2:	Mijn Kamp	33
	Een Levenswet der ᛋᛋ	35
	Het Jodenvraagstuk	39
	ᛋᛋ-Vrijwilligers	40
	Bij de Germanen van den Bronstijd	42
	Wil je de dochter — Kijk naar de moeder	44
	Het Rijk	
	Het Rijk en de Oost-Kolonisatie	47
	Helmke von Hemmingstedt	50
	De Wikingen in Rusland	57
	Ons bloedoffer	64
No. 3:	Mijn Kamp	65
	Ons bloed	67
	Het Jodenvraagstuk	68
	Het Rijk	
	Divide et impera	73
	De bron des levens	79
	Het rasvraagstuk en de kerken	82
	De Wikingen in Rusland	83
	Helmke von Hemminstedt (vervolg)	89
	Beleven wordt tot onverzettelijken wil	95
	Ons bloedoffer	96
No. 4:	Niets wat groot is	97
	Mijn Kamp	98
	De keten van ijzeren consequenties	100
	Zijn stem	104
	Bekenntnis zum Führer	105
	Het Rijk	106
	Houston Stewart Chamberlain aan Hitler	110
	Houston Stewart Chamberlain over Adolf Hitler	112
	Der Führer und das Kind	113

		Pag.
	Heilig Profaan	
	De Zoon	114
	Heeroom	119
	Het beslissende oogenblik	123
	Wie gaat er mee?	124
	Onze leus	127
	Ons bloedoffer	128
No. 5:	Mijn Kamp	129
	Over de heiligheid van het eigendom	131
	Uitspraken van Joden	135
	Bij den verjaardag van den Leider der N.S.B.	136
	Het Rijk	137
	Het Jodendom	144
	Trek naar Oostland	149
	Roepstem van het Rijk — Echo van het Volk	153
	Ons bloedoffer	160
No. 6:	Trek naar Oostland II	161
	Heilig — Onrein	167
	Het Rijk	168
	Heroverde ruimte	168
	Nederland tot Adolf Hitler	177
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	178
	Het Jodendom	187
	Waarom Sibbe-onderzoek	189
	Ons bloedoffer	192
No. 7:	Mijn Kamp	193
	Het Communisme	195
	De zege van den Generaal-veldmaarschalk	203
	Het Rijk	206
	Trek naar Oostland III	209
	Langemarck-Studium	215
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	217
	Ons bloedoffer	224
No. 8:	Wanneer de bovenlaag	225
	Verlovings- en Huwelijkorder	226
	Verlovings- en Huwelijkorder en onze vrouwen	228
	Mendel	232
	Ons Geloof	240
	De „Funker"	241
	Trek naar Oostland IV	243
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	247
	Ons bloedoffer	256

Pag.

No. 9: Ons Rijk 257
De groei van onze Nederlandsche taal 261
Kapitein Reche houdt een preek 268
Trek naar Oostland V 273
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 279
Ons bloedoffer 287

No. 10: Gemeenschappelijk bloed 289
Wiking 290
Ons Rijk 292
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 298
De Führer 305
De eeuwige wet van het bloed 306
De order 310
Trek naar Oostland VI (slot) 314
9 November 1923 319
Ons bloedoffer 320

No. 11: Ons Rijk 321
De Führer 329
Grenzen van Europa 330
Germaansche-ᛋᛋ 337
De kunst van het bronsgieten 338
Boer en bankier 340
Trouw 345
Helmke von Hemmingstedt 347
Ons bloedoffer 352

No. 12: Die zwak is 353
Kameraden! 354
Zij die voor ons in 't Oosten staan 356
Wiking 361
Onze vrouwen 363
Ons Rijk 364
Winterwende 368
ᛋᛋ-Gemeenschap 369
Het kind in de gouden wieg 372
De Führer 374
Bij de afbeeldingen 377
Nu is Winterwende 378
Het jaar is weer vergangen 379
Hooge nacht der klare sterren 380
Nieuw geboren licht der zonne 381
De lichtende zon zal weer schijnen 382
En jagen den winter weg 383
Ons bloedoffer 384

K 113

Gemeenschappelijk

Bloed

hoort in een

Gemeenschappelijk

Rijk

Adolf Hitler

Wiking

Revolutie beteekent niet vastleggen, dogmatiseeren, maar revolutie wil zeggen beweging, opstand, stuwing.

Revolutie begint met: wij willen anders; revolutie vangt aan met: het moet anders, en het kan anders.

En dan zeggen de bezadigden en verzadigden: dat is negatief, dat is afbraak, dat brengt onheil. Want zij zien niet dat er iets beters voor het oude in de plaats kan komen; zij berusten.

De revolutionair is echter niet negatief, tenminste niet wanneer hij van ons Noorder bloed is. Want ons heele wezen is gericht op opbouw, op scheppende vormgeving, en wel op alle gebied en daarom is de Noordras revolutionair een bouwer, die wegruimt, niet uit negativisme, maar om ruimte te maken voor nieuwen bouw.

Toen Duitschland den oorlog 1914—1918 had verloren en Adolf Hitler de revolutie predikte, toen waren het de **frontsoldaten,** die hem begrepen en die de dragers van die naoorlogsche revolutie werden. Tegen Versailles, tegen communisme, tegen jodendom, tegen parlementarisme. Tegen! afbraak! — maar niet uit lust om af te breken, maar om te kunnen bouwen.

Wat gingen zij bouwen? Wisten zij het precies vanaf den aanvang? Zeker niet, maar het groeide onder hun handen, onder de leiding van den Führer, het kreeg vorm en inhoud, het rijpte tot werkelijkheid: **Het derde Rijk!**

Weer is het oorlog. Ditmaal een oorlog die niet verloren zal worden. Weer staan daar frontsoldaten in het veld. Ook die

zullen bouwen, wanneer zij terugkeeren. Alle? Natuurlijk niet, maar zij die zich bewust waren van den komenden tijd, zij die een ideaal hadden en hun ideaal wisten levend en glanzend te houden, ook temidden van een harde werkelijkheid, temidden van noodzakelijkheden en onvermijdelijkheden, die het ideaal op den achtergrond willen drukken.

Ook zij weten waar zij tegen zijn: tegen kleinstaatsch gedoe, tegen eng nationalisme, en nog veel meer.

Vóór alles zijn het die mannen, die reeds nu beleven de Grootgermaansche eenwording in de **Div. Wiking**, die tezamen de levende vertegenwoordiging en verwerkelijking van die eenwording zijn. De mannen die dit alles beleven als een ideaal, ook daar, waar anderen om hen heen nog nationaal voelen en denken, of dit nu Dietschers of Duitschers zijn.

Dit zijn de mannen, waarin iets nieuws groeit, waarin de krachten zich opzamelen voor een nieuwen bouw, wanneer deze oorlog ten einde zal zijn, ja, waarmee reeds nu een klein begin gemaakt wordt.

Weten zij precies wat zij gaan bouwen? Zij weten het zoomin als de revolutionairen van den vorigen naoorlogschen tijd, maar het zal ook onder hùn handen groeien, onder de leiding van den Führer, het zal vorm krijgen en inhoud, het zal rijpen tot werkelijkheid: **Ons Rijk!**

De revolutionairen van na 1918 waren Nationaal-Socialisten. Wij bouwen voort op wat toen werd tot stand gebracht. Maar zij waren — en moesten zijn — nationaal. De ᛋᛋ groeit daar bovenuit. Dáárom is er een Div. Wiking en daarom schrijven wij ook Nationaalsocialisme in één woord. Het is voor de revolutie die thans aanvangt niet meer „nationalisme" naast „socialisme", maar het is grootgermaansch geworden. „Nationaalsocialisme" is tot een begrip geworden, dat boven de oorspronkelijke beteekenis uitgaat, dat van inhoud zoo overvol werd, dat het voor velen moeilijk werd, dezen inhoud te bevatten.

De Div. Wiking is de levende vertegenwoordiging van dit „Nationaalsocialisme", de garant voor het ideaal, waarvoor ook veel zal moeten worden afgebroken, om ruimte te maken voor nieuwen bouw. Niet omdat het niet eenmaal wellicht waarde en beteekenis had, maar omdat het aan het nieuwe in den weg staat.

J. C. NACHENIUS.

Ons Rijk

KWAM DE RIJKSIDEE UIT HET ZUIDEN?

Hoe wij ons „Ons Rijk" ook voorstellen en wat wij er ook onder verstaan mogen, het zal ook een kant hebben die met macht en organisatie te doen heeft. Om het te bouwen, moet ook dat aanwezig zijn, wat wij de **statenbouwende gave** zouden kunnen noemen.

Deze gave is niet gelijkelijk over de wereld en de menschenrassen verdeeld. Zoo zijn de Hamiten in Egypte en Afrika als statenbouwers opgetreden over volken die deze gave niet hadden en zoo zijn ook in de oudheid enorme rijken gebouwd, b.v. vanuit Egypte en het Tweestroomenland (Mesopotamië), met bevolkingen die zelf geen statenbouwers waren.

Geen ras heeft in de oudheid echter over een zoo uitgestrekt gebied statenbouwend geheerscht als het Noordras, dat in den Bronstijd (— 2000) [1]) uitzwermde over Europa en een deel van Azië en daar de grondvester werd der groote Indogermaansche kulturen der oudheid. In tegenstelling met de „Oostersche" rijken was hun streven echter niet het scheppen van een „wereldrijk", maar droegen hun rijken een nationaal karakter met eigen kultuur: zij waren dus niet universalistisch ingesteld, maar volksch.

Uit dit bij uitstek statenbouwend ras, kwamen ook de Germanen voort. Zouden zij geen statenbouwers zijn? De algemeene opvatting is, kort gezegd deze: de Germanen leefden in eeuwige broedertwist, bestreden elkaar zonder ophouden, uit gewoonte zou men haast zeggen en moesten het statenbouwen van het Zuiden leeren, van Rome. Het eerst

[1]) Wij zullen in het vervolg v.o.jrt. aangeven met — en n.o.jrt. (voor zoover dit niet vanzelf reeds spreekt) met +.

leerden dat de Franken, die ook het voorrecht hadden het eerst van alle Germaansche volken Roomsch-Katholiek te worden en die zoo uit de elkaar onophoudelijk bestrijdende stammen een rijk wisten te bouwen. Zoo hebben de Germanen het statenbouwen geleerd en sindsdien er zich verder in bekwaamd naar men zegt.

Hoe zit dat nu? Zij behoorden toch overwegend tot het Noordras en moesten zij het statenbouwen dan nog leeren?

Er is een groot verschil tusschen de universalistische wereldrijken der oudheid en de Germaansche rijksidee, die in wezen volksch is. Er is ook een groot verschil tusschen de stad-staten der oudheid en de Germaansche voorstelling van staat. Daarom konden de Germanen wel veel leeren van de ver doorgevoerde organisatie van het laat-Romeinsche rijk, maar aan den anderen kant bracht het ontleenen het gevaar mee, het wezen van den Germaanschen staat en een Germaansch Rijk te vertroebelen. Aan die gevaren ontkwam het Frankenrijk niet en daarom zien wij in dit rijk ook niet „het eerste Rijk".

Maar wanneer wij zoo voortpraten, wekken wij toch meteen weer den indruk alsof er vóór het Frankenrijk niets bestond, dan die elkaar bestrijdende Germanenstammen.

Wij moeten eerst dezen „broedertwist-uit-gewoonte" eens nader bezien.

Toen uit de versmelting van de kern van het Hunebeddenvolk en het Strijdhamervolk in Jutland een nieuwe volksche eenheid was ontstaan [1]), begon de Germaansche geschiedenis. Want deze nieuwe eenheid noemen wij de Germanen. Zij waren nog niet in stammen uiteen gegaan en konden dus ook niet elkaar beoorlogen. Dat was in den overgang van Steentijd naar Bronstijd, dus zoo tusschen —1800 en —1600.

De bevolking nam snel toe en reeds vroeg kunnen wij drie groepen onderscheiden, een Zuid-Scandinavische, een Jutlandsche en die welke tusschen Weser en Oder woonde. Weldra volgde uitbreiding over de Oder heen (tusschen —1200 en —1000). Steeds hield de uitbreiding aan, in —750 bereikten zij in het Zuid-Westen den Rijn, in het Oosten de Weichsel en in het Zuiden de Harz.

De kultuur was hoog opgebloeid, zooals wij uit alles kunnen opmaken, er heerschte rijkdom en overvloed en.... vrede.

---

[1]) Vergel. Vormingsbladen 1941, blz. 393.

Hoewel wij nu zeer duidelijk stammen kunnen onderscheiden met verschillen b.v. in de wijze van het begraven, wijst niets op onderlingen strijd.

Omstreeks —750 begint de IJzertijd en verandert tevens het klimaat in het Germaansche gebied een weinig. Het werd iets kouder en het grondwater steeg; oogsten mislukten, akkers werden drassig en zoo moesten de Germanen nieuw land voor de dichte bevolking zoeken. Een harde, ijzeren tijd, brak aan. In het Zuiden woonden de Kelten, die tusschen —600 en —200 een groote en sterke gemeenschap vormden. Zij bouwden een gordel van burchten tegen de Germanen. In het Zuid-Oosten zaten de Illyriërs. Zij werden naar het Zuiden gedrukt. Zij werden opgelost en gingen onder, tusschen Kelten en Germanen. Naar het Westen toe werd veel nieuw land in bezit genomen en steeds kwam nieuwe toevoer van volk uit het Noorden. Niets wijst echter nog op onderlingen strijd; er worden geen burchten tegen verwante stammen gebouwd!

Omstreeks —115 moeten de Kimbren, Teutonen en Ambronen uit Noord-Jutland door geweldige stormvloeden wegtrekken; zij gaan naar het Zuid-Oosten. Weldra volgen ook de Vandalen; dan de Boergondiërs van Zuid-Zweden, de Rugiërs uit Noorwegen en een honderd jaar later de Gothen. Zij komen eerst in het Oder-Weichsel gebied, om later één voor één Zuidelijker te trekken. Uit dien tijd zijn ons tallooze stamnamen door Grieken en Romeinen overgeleverd. Ook weten wij dat stammen zich tot grootere eenheden aaneen sloten.

Lang blijven deze stammen echter niet zitten, telkens weer verschuiven en veranderen de grenzen, dringen nieuwe groepen achter de voorsten op. Vreedzaam? Neen, er komt nu een tijd van geweldige spanningen, die niet eindigt, wanneer de meeste stammen in de 5e eeuw n.o.jrt. de landstreeken bezetten, waar zij zouden blijven wonen. Te zeer waren de stammen tenslotte, ieder voor zich, eigen wegen gegaan, te zeer was oude samenhang verloren gegaan, dan dat zij nog een eenheid zouden vormen, zooals weleer, toen het groote trekken begon, 5 of 6 eeuwen terug.

Toen de eerste groote stammen naar het Zuid-Oosten trokken, kan deze eenheid zelfs nog wel zeer sterk en bewust geweest zijn. Kurt Pastenaci maakt de veronderstelling waarschijnlijk, dat grootscheepsche politiek en krijgsvoering den strijd tegen de Kelten beheerschten, waarbij er nauwe samenwerking bestond tusschen het groote stamverbond der Irmi-

nonen (de Zuidelijkste stam der West-Germanen) en de oprukkende stammen der Oost-Germanen in het Oder-Weichsel gebied.

De Germanen waren boerenvolken en wanneer boerenvolken groeien, moeten zij meer land hebben. Zoolang nog vrij land in bezit kon worden genomen, of nieuw land veroverd kon worden, ontwikkelden de groote stammen zich geleidelijk. Jongmanschap trok vermoedelijk in geregelde tijdsafstanden (van 30 jaar) als een sterk leger uit, en nam nieuw land in bezit, gesteund door het kerngebied.

Toen echter in de eerste eeuw n.o.jrt. de Rijn-Donaugrens van het Romeinsche rijk vast lag, was er geen ruimte meer voor de West-Germanen en begon het dienstnemen in de Romeinsche legers. Rome trachtte zijn vijand te verzwakken met het „verdeel en heersch", en toch moeten wij ons niet voorstellen, dat de Germanen in een hopeloos groot aantal stammetjes zonder verband uiteen vielen. Wel maakten de nieuwe omstandigheden en de nieuwe groepeeringen een nieuwe aaneensluiting noodzakelijk en die komt dan ook in de 3e eeuw tot stand. De stammen aan het Rijnfront, dat doorloopend met Rome in strijd was, sloten zich tot een nieuwen stammenbond aaneen, zes grootere stammen en een aantal kleinere. Wij kennen hen later onder den naam **Franken** (die wij in +255 voor het eerst bij de geschiedschrijvers lezen). Zij hadden tot de Istveonen-bond behoord. Ten Zuiden daarvan had de Irmionenbond zich opgelost en ontstond de nieuwe stammenbond der Alamannen, terwijl in het Noorden uit de Ingveonen de **Saksen** zouden ontstaan, die de kustgebieden van de Noordzee tot grens hadden (daar de Canninefaten hier hoogstwaarschijnlijk ook toe behoorden).

De Germaansche stammenbonden noemen wij nog geen „Rijk". Zij bestonden uitsluitend uit boeren, hadden geen geldwezen en slechts vrijwillige belasting voor de instandhouding van de kern van het leger. Ook speelden steden geen rol zooals later. De dichtere bevolking, het ontstaan van standen die b.v. uitsluitend handel drijven, het grooter aantal ambtenaren, de zelfstandige ambachten, al deze dingen maakten het staatsleven ingewikkelder, moesten het ingewikkelder maken, dan in een volk van boeren met slechts een enkele handelaar en ambachtsman.

Dit ingewikkelder leven had ook een ingewikkelder staatsapparaat noodig en dit apparaat werd in Frankenland sterk door Rome beïnvloed.

Al was de ontwikkeling van den Frankischen staat in den aanvang ook Germaansch, langzaam zou het leenwezen en de kerk den geest van het Zuiden doen overheerschen en toen Keizer Karel in langdurige oorlogen, die meer dan 30 jaar vergden, de Saksen overwonnen had, leek het wel, of het Zuiden over heel het West-Germaansche gebied de overwinning had behaald.

Doch in Saksenland leefden nog vast in den bodem gewortelde Germaansche stammen. Hier had het Zuiden toch niet dien diepgaanden invloed die het in Frankenland kreeg en zoo zou van hieruit het tegenoffensief beginnen. Hier zou dat Germaansche Rijk ontstaan dat bewust anders geleid werd dan het rijk der Karolingers, het Rijk dat in den nieuw aangebroken tijd aan Germaanschen aard vasthield en daarom terecht **Het Eerste Rijk** genoemd wordt; dit Rijk, waar ook de Nederlanden deel van uitmaakten.

Doch ook dit Rijk zou aangetast worden door het universalisme uit het Zuiden, het universalisme dat in de traditie van het Romeinsche Imperium stak en in het universalisme van zijn opvolger, de kerk van Rome.

Wij hebben de vraag gesteld: kwam de Rijksgedachte uit het Zuiden? en spraken van de statenbouwende gave van het Noordras.

Wij zagen dat het Zuiden en de oudheid staten en rijken heeft gekend, maar wij wezen er ook op, dat deze steeds de neiging tot universalisme vertoonen, imperialistisch. Dat sluit in, dat zij slechts uiterlijk samenbonden, administratief, organisatorisch; dat zij samenbonden wat niet samenhoorde.

Recht daartegenover staat onze Rijksgedachte, hoezeer die ook de eeuwen door vertroebeld werd en verbasterde. Want de Rijksgedachte gaat niet uit van staat en organisatie, maar zij gaat uit van gemeenschap:

Gemeenschap van wat verwant is.

Gemeenschap van aard en afkomst.

Gemeenschap van kultuur.

Daarom beperkt en begrensd; begrensd binnen de ruimte die deze gemeenschap bergt. Daarom berust de Rijksgedachte op deze twee-eenheid: ras en ruimte, bloed en bodem.

Noch de gave om staten te bouwen, noch de idee van ons Rijk hebben wij van het Zuiden gekregen.

Wij weten dat deze Rijksgedachte in vele harten geleefd heeft en wij weten dat de verwezenlijking nooit volkomen tot

stand kwam. Wij weten ook, dat de Führer thans de voorwaarden schept voor een verwezenlijking in de toekomst.

Wij weten dat wij, menschen van het Noordras, de statenbouwende begaafdheid in ons bloed hebben; maar wij gaan ook met de ervaring van 20 eeuwen aan het werk — voor het eerst!

Niet wéér zal het onzen vijanden gelukken door hun „verdeel en heersch" ons te verzwakken. Niet wéér zal Ons Rijk vertroebeld worden door vreemd universalisme.

Het zal gebouwd worden uit het **verlangen,** uit den drang, weer één te zijn.

Het zal gesmeed worden in **nood,** den nood van dezen harden tijd.

Het zal groeien uit **strijd,** den strijd om de ruimte die het behoeft.

Het zal geen maaksel van verdragen en overeenkomsten zijn, geen product van staatsch denken, abstract en levenloos; maar het zal de vervulling zijn van eeuwenlang zoeken en strijden, vormgeving van ons meest wezenlijke zijn, geboren uit deze drie: verlangen, nood en strijd.

J. C. NACHENIUS

EEN WOORD, DAT ONS DOET VERTROUWEN.

Ik heb in mijn leven drie ongewone vrienden gehad:

In mijn jeugd was het **de nood,** die mij vele jaren lang vergezelde.

Toen de oorlog ten einde liep, was het **de diepe smart** over de ineenstorting van ons volk, die mij nu aangreep en mij den weg voorschreef, welken ik had te gaan.

Sinds dezen 30sten Januari, nu vier jaar geleden, heb ik als derden vriend **de zorg** leeren kennen, de zorg over het aan mijn leiding toevertrouwde Volk en Rijk. Zij heeft mij sindsdien niet meer verlaten en zal mij nu wel tot aan het einde vergezellen.

ADOLF HITLER

Helmke von Hemmingstedt

(Vervolg)

De deur der kerk gaat langzaam open.

Helmke staat op den drempel, achter haar het schijnsel der flakkerende kaarsen.

Heur haar straalt als een kroon van goud.

Een man kruipt tegen de treden van het kerkportaal op.

„Mijn vrouw . . .", hij kan niet verder.

„Je vrouw . . . ?" vraagt Helmke met zachte stem.

„Mijn vrouw," begint de man opnieuw, „had haar zoontje, onzen jongen, op haar rug vast gebonden. Zij kon het kind niet in den steek laten, maar mij ook niet. In haar beide handen een slagzwaard. Daar steunde zij op, wanneer het even rustig was, en daar sloeg zij mede, zoodra die zwarte duivels weer kwamen aanstormen. Toen wij het niet meer vol konden houden en terug moesten, kwamen ze uit een zijstraat op ons af. Een heele bende zwarte kerels, tusschen haar en mij. Daar vloog een speer dwars door mijn kind en mijn vrouw. Den vent, die dat deed, kloofde ik den schedel, toen ik erbij kwam . . . maar te laat, Jonkvrouw . . . te laat."

Helmke zwijgt.

„Zeg dan iets, jonkvrouw," smeekt de man, „zegen hen beiden."

Ieder woord, dat nu van haar lippen komt, is pure smart en klinkt als een lied van weedom. „Zij schonk een kind het leven en heeft het aan haar borst gelaafd. — Zij is met haar kind gestorven — welk een smart en zaligheid tegelijk — want groot en stralend is zij met haar kind door haar kleine korte leven gegaan — — — Geloof mij, zij heeft hooger en heerlijker geleefd dan ik op het oogenblik . . ."

Nog even knikt de man met het hoofd, een glans van tevredenheid glijdt over zijn gelaat, dan slaat zijn hoofd hard op de steenen.

In gedachten verzonken staat zij daar.

„Jonkvrouw . . ." smeekt een monnik, „voelt gij niet hoe God U roept?"

Zij kreunt en slaat haar handen voor het gezicht. „Ik heb God gebeden te komen — tot ons aller Heil, maar hij is niet verschenen. — Misschien bestaat hij wel niet eens — — —" zegt zij zacht.

„Gij zult den Heer niet lasteren," vermaant de monnik.

„Laster ik dan, wanneer ik de waarheid zeg? Zie, ik wilde alles doen, alles, het allerlaatste — wanneer hij het zegt — maar hij bleef stom."

Dan houdt een andere monnik haar zijn kruis voor.

„Staak uw godslasterlijke taal! God spreekt slechts door den mond zijner priesters! Gij zijt reeds lang des doods schuldig."

En dan breekt het met ongebreidelde kracht uit haar los. „Gij liegt, monnik! Tot wien anders zou God spreken dan tot mij, van wie gij op het oogenblik zooveel verwacht? En misschien open ik nog eens mijn mond, monnik — en dan spreekt God door mij tot U allen! Dan zal ik doen, wat hij mij opdraagt — maar dan, neemt U in acht! Want dan zal ik breken iedere wet, die gij als dorre, bloedelooze scheidsmuren tusschen ons en hem hebt opgericht! — Misschien vind ik hem — of hij mij — maar voor U zal het doodelijk zijn, voor U en uw geloof, — of voor mij — dan zal ik handelen zooals God het wil!"

De monnik brult als een gewond beest. „Grijpt de heks!" Een kleine schare dringt naar voren, meest monniken, slechts een enkele boer laat zich door het getier van den monnik meeslepen.

Maar zij die haar vergezellen drijven de ijveraars terug.

„God zal uit haar spreken!" roepen zij en vèlen nemen deze woorden over.

Als een meeuwenkreet gaat deze roep over het nachtelijke legerkamp.

Helmke gaat de kerk weer binnen.

De kerk moet toegeven, alle ergernis ten spijt, want de kerk wil haar wonder niet misloopen! Eens zal zij zich wreken!

Monniken komen in plechtigen optocht uit de kerk terug. Daar binnen bruischt het orgel.

Buiten schallen de hoorns door het kamp.

Alle weerbare mannen treden gewapend aan.

Dan wordt uit de kerk de gouden wapenrusting aangedragen. Borst- en rugpantser, arm- en beenscheenen en de gouden helm.

Helmke staat roerloos, wanneer men haar in het gouden harnas steekt.

Zij bemerkt het bijna niet. Noch het gewicht van het kille metaal, noch den druk van de helm.

Alleen haar vlechten legt zij zelf over het borstschild.

De prior met het heilige vaandel in de hand treedt op Helmke toe en zegt:

„Zoo geef ik U in de hoede van het heilige vaandel! Ik geef het U in de linker hand —" Helmke vat het met die hand aan. Dan vervolgt hij, „En wanneer gij uw linkerhand verliest, dan neemt gij het in uw rechter."

Het is de oude vaandelspreuk, die hij opzegt, gelijk hij duizenden malen tot een ieder, die het vaandel dragen ging, werd gesproken. „En wanneer gij ook uw rechterhand verliest, dan zult gij het met uw tanden vasthouden."

Hij houdt het doek voor haar gezicht en zij raakt het even met de lippen aan.

De priester eindigt: „... Tot de dood U overvalt."

— Nu is Helmke op leven en dood met het vaandel verzworen. Nu zal zij het in haar handen dragen zoolang de oorlog duurt.

„Voor de aarde," zegt zij luid, opdat allen het hooren zullen, „dat zij vrucht kan dragen — — — voor velden en bosschen — — — voor U allen, opdat gij in vrede uw akkers kunt bebouwen — voor U, mijn zusters — voor ieder kind aan een moederborst — — "

Om haar heen valt een lange stilte, maar dan bruischt een geroep uit de menigte op. Helmke heft haar rechter hand op. En weer valt een zwijgen.

„Dit uur is heilig en rein. Moogt gij allen dit steeds bedenken!"

Dan roept zij om een zwaard en strekt er haar hand verlangend naar uit.

En met één jubelkreet vliegen duizend zwaarden uit de scheede, roepen duizend monden haar naam.

Zij neemt de zware kling, die Hennig haar aanbiedt.

Zonder een woord te spreken treedt hij achteruit.

Wat zij elkander te zeggen hadden, dat werd niet gezegd voor de ooren van anderen, maar daarbinnen in het huis Gods.

De priester heft zegenend zijn handen. „Gezegend zij uw hart — gezegend zij uw ziel, en lof en dank."

Daarvoor schrikt zij terug. „Niet zoo voorbarig, priester," zegt zij op ernstigen toon. „Wil dit vooral bedenken: Ik blijf wat ik ben en zal nooit anders zijn!" Haar stem krijgt weer den ouden vollen klank terug. „Begint het nu al? Gij zult uw woorden in uw mond verdraaien en ze willen uitspuwen nog voor het zomer is!"

Haar woorden gaan in het dreunend wapengekletter verloren.

De monniken heffen een Hosanna aan.

De duizend gewapende mannen op de markt te Heyde stemmen even er mede in. Maar dan springen zij op en zwaaien hun wapens in de lucht.

Nu gaat het er op los tegen Garde en Ridderschap!

Want het zadel van den schimmel is niet langer leeg.

Het vaandel wordt gezwaaid.

En Helmke houdt het getrokken zwaard in de vuist.

Ruiters galoppeeren door het land.

Ruiters galoppeeren naar de kust, naar de sluizen van Ketelsbüttel en Harmenworden.

Daar worden nu die sluizen geopend en het water stormt achter de ruiters aan het land binnen.

De ruiters op de wegen en de dijken, en het water in de slooten, het vliegt al landwaarts in naar de plaats van het groote treffen.

In de slooten stijgt het water onweerstaanbaar.

Deze loopen over: een nieuw, versch leger, dat zijn grauwblauwe armen uitstrekt over de wijde velden, ze verzwelgend in zijn zilten vloed.

Slooten en velden zijn dra één onafzienbare watervlakte.

De Dithmarschers lachen grimmig over hun nieuwen bondgenoot.

Zij kennen heg en steg, waar anderen hulpeloos tastend hun weg moeten vinden.

Zij weten waar zij staan en gaan kunnen.

De Garde wordt het angstig te moede.

De soldaten loopen in hun zware wapenrustingen heen en weer om den weg naar vasten grond te vinden. Maar wanneer zij denken dien gevonden te hebben, dan stappen zij in een sloot, en waar zij vasten voet krijgen, bedreigt hen steeds meer het stijgende water. Steeds meer van hen komen in de slooten terecht, maar er nimmer meer uit.

De Dithmarschers springen met hun polsstokken om hen heen, en helpen hen een handje met pieken en lansen.

„Heilige moeder Gods! — Sint Joris! help ons!" weerklinkt het brullend gebed der Garde.

„Garde, pas op, daar komt de boer!" luidt het donderend antwoord.

Jonker Slenz, de aanvoerder van de Garde verzamelt zijn laatste mannen om zich heen.

Een paar trompetten worden nog geblazen. Het is geen signaal meer, het is een schreeuw van radelooze angst. Zoo komt hij voor de schans, die de boeren in harden arbeid hebben opgeworpen, die zij in taai verzet hebben verdedigd.

Maar dan daar boven op staat een helle schijn, zooals zij nog nimmer in een slag werd gezien.

Het is Helmke en zij trekt het zwaard uit de scheede, terwijl zij met haar linker hand het vaandel omhoog heft.

En dan daalt zij af van de kruin van de schans te midden van een woud van zwaarden en speeren.

Als een wig van staal en ijzer dringt zij zich met haar mannen tusschen de ruiters van Jonker Slenz.

Maar de Garde staat nog haar man en menig Dithmarscher laat het leven.

En daar is Jonker Slenz op zijn zwarten hengst.

Helmke wil haar zwaard opheffen en ziet dat de kling is afgebroken. Zij houdt nog maar een stomp in de hand.

Hoonlachend heft nu de jonker zijn slagzwaard op.

Suizend zwaait hij het boven Helmkes hoofd.

Voor den jonker is dat meisje daar voor hem als een wondere verschijning. Maar hij gelooft er niet aan.

De vreeselijke houw zal Helmke den schedel kloven.

Hanske en Vlott, die vlak achter haar aan komen, bespeuren het gevaar, zij springen van hun paarden, de een rechts, de ander links, en snellen haar te hulp.

„Jij het paard!", „Ik den ruiter!"

„Jonker, daar komt de boer!"

Zij komen te laat. Zij zien hoe de jonker zich in het zadel verheft, zij zien het flitsen van het machtige zwaard.

En dan gebeurt er het vreeselijke.

Hanske heft zijn strijdbijl op om het paard den kop te verbrijzelen. Maar hij kan er niet bij komen.

Vlott raakt den ridder bijna met zijn speer — — maar deze draait zich om — er is iets wits tegen zijn borst aangefladderd, dat er zich diep in boort.

„Jonker!" schreeuwen de zwarte ruiters achter hem. „Jonker, pas op!"

Nu drijft Vlott zijn speer in het paardenlijf.

Jonker Slenz grijpt met een krampachtige beweging naar zijn borst. Het slagzwaard bengelt aan de polsriem.

Met zijn beide handen breekt hij de schacht van het vaandel

in tweeën, waarvan de punt in zijn borst steekt.

Helmke op haar schimmel, houdt half verbaasd het andere einde vast, waaraan nu de punt ontbreekt.

Zij weet niet hoe dat zoo gekomen is, dat zij hem het vaandel in de borst stootte.

Nogmaals heeft Vlott het paard met zijn speer geraakt.

Nog eenmaal steigert het en stort dan neer.

De ridder staat onmiddellijk overeind. De schacht van het vaandel steekt nog in zijn borst.

Hij denkt aan zijn zwaard, neemt het weer vast in de vuist en dan vallen rond hem nog eenmaal zijn tegenstanders als halmen onder den zeis van den maaier.

De laatste ruiters der Garde vluchten. Jonker Slenz met nog enkele getrouwen weten van geen opgeven.

Jochen Vlott gooit zijn speer weg en stort zich met het volle gewicht van zijn lichaam op den ridder. Deze wankelt.

Hanske slaat hem met zijn strijdbijl het zwaard uit de handen.

Een derde slaat de armen om zijn hals.

Nu kan hij niet blijven staan en stort neer.

Ze beuken op hem los met zwaarden en bijlen.

Maar helm en schedel zijn nog harder.

Dan zetten zij een hellebard op zijn lichaam en trappen die erin, zooals men het met een spade doet, wanneer de grond te hard is.

Maar ook dat houdt pantser en borst nog uit.

Dan rollen zij den halfdooden reus in een sloot.

Het water spuit gorgelend omhoog.

Maar nog eenmaal weet hij zich uit de slik en modder omhoog te werken. Hij is zoo groot, dat zijn hoofd een eind boven water uit steekt.

Zijn gelaat is doodsbleek, maar hij spuwt de modder uit zijn mond nog naar zijn tegenstanders. Het eenige wat hij nog doen kan.

Met halfgebroken oogen ziet hij den ondergang van zijn garde.

Dan gooien de boeren zijn doode paard bovenop hem.

De Garde is niet meer, want de Boer is gekomen!

HENRIK HERSE F. C. G

Onze opgaaf is het, niet op de oude manier in het Oosten te germaniseeren, dat wil zeggen aan de daar wonende menschen de Duitsche taal en Duitsche wetten bij te brengen, maar er voor te zorgen, dat in het Oosten slechts menschen van werkelijk Germaansch bloed wonen.

HEINRICH HIMMLER

Bloed en Bodem zijn één, en Ons Rijk zal zijn zoowel zinvolle ordening en beheerschte ruimte.

Zinvolle ordening naar den aard van òns ras, een samenleving waar wij ons wel bij bevinden.

Beheerschte ruimte die het oude Kernland omsluit, waar eens ons ras ontstond, waar alleen nog de oeroude kracht van uitgaat.

In deze beheerschte ruimte wordt thans Oostland betrokken, land dat aan dit Kernland grenst, land dat wij zullen herscheppen tot Bodem voor ons Bloed; dat wij zullen bebosschen en beplanten, bebouwen en bewonen, zooals de Germaan dat doet om er naar zijn aard te leven. Want de Germaan is geen steppemensch. In deze beheerschte ruimte zal Oostland niet alleen betrokken worden, wij zullen het er in moeten opnemen.

Wij geven hiernaast een van de in Nederland opgenomen foto's van den Reichsführer-SS, Heinrich Himmler, die op 7 October zijn 42 jaar voleindigde.

Op hem rust de geweldige taak zorg te dragen, dat er in Oostland geen rassenchaos ontstaat.

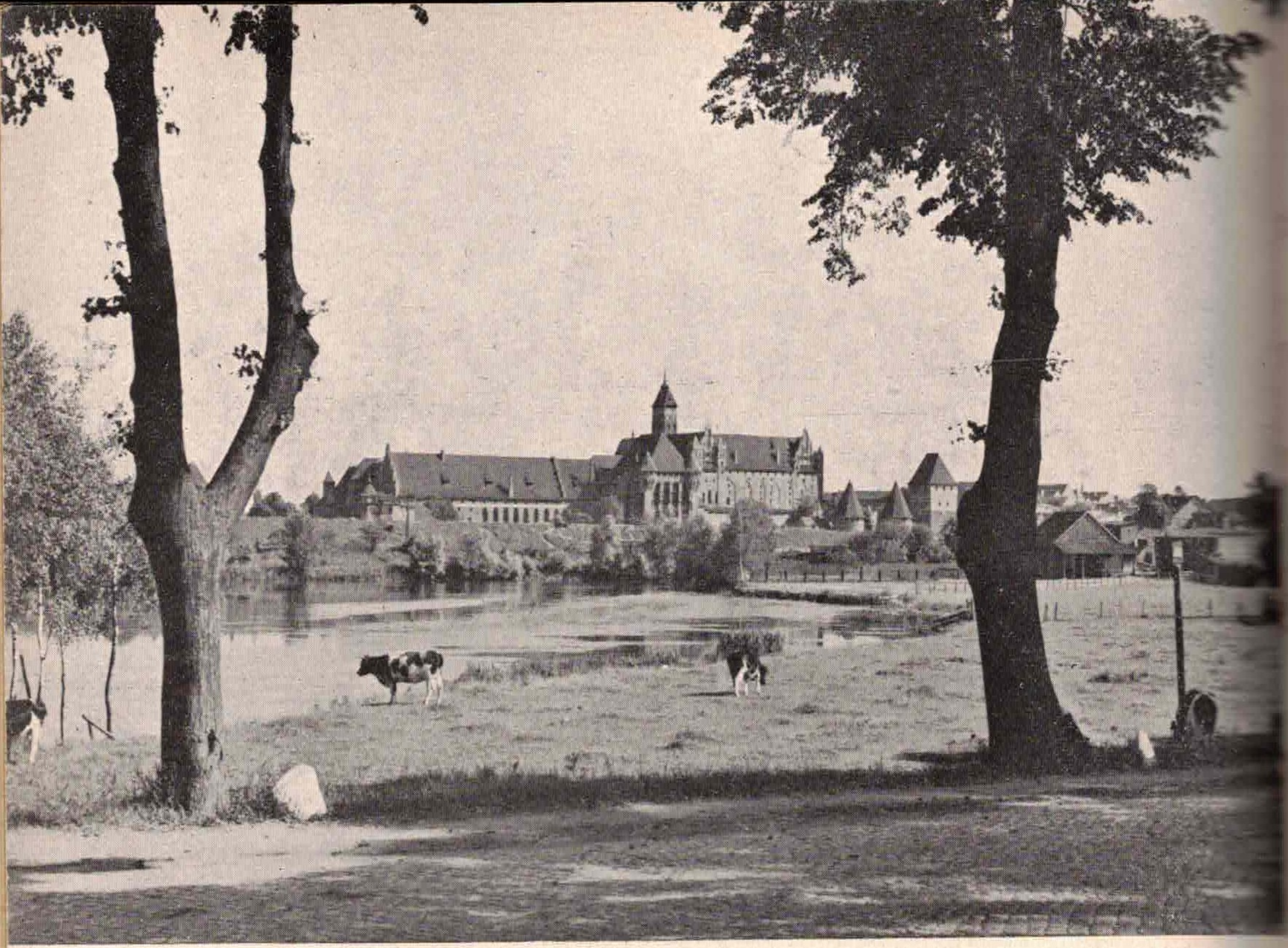

Marienburg.

Bromberger Niederung, Otterau, Hof Rosenke. Mennoniten nederzetting.

Teekening v. Engelhardt-Kyffhäuser.

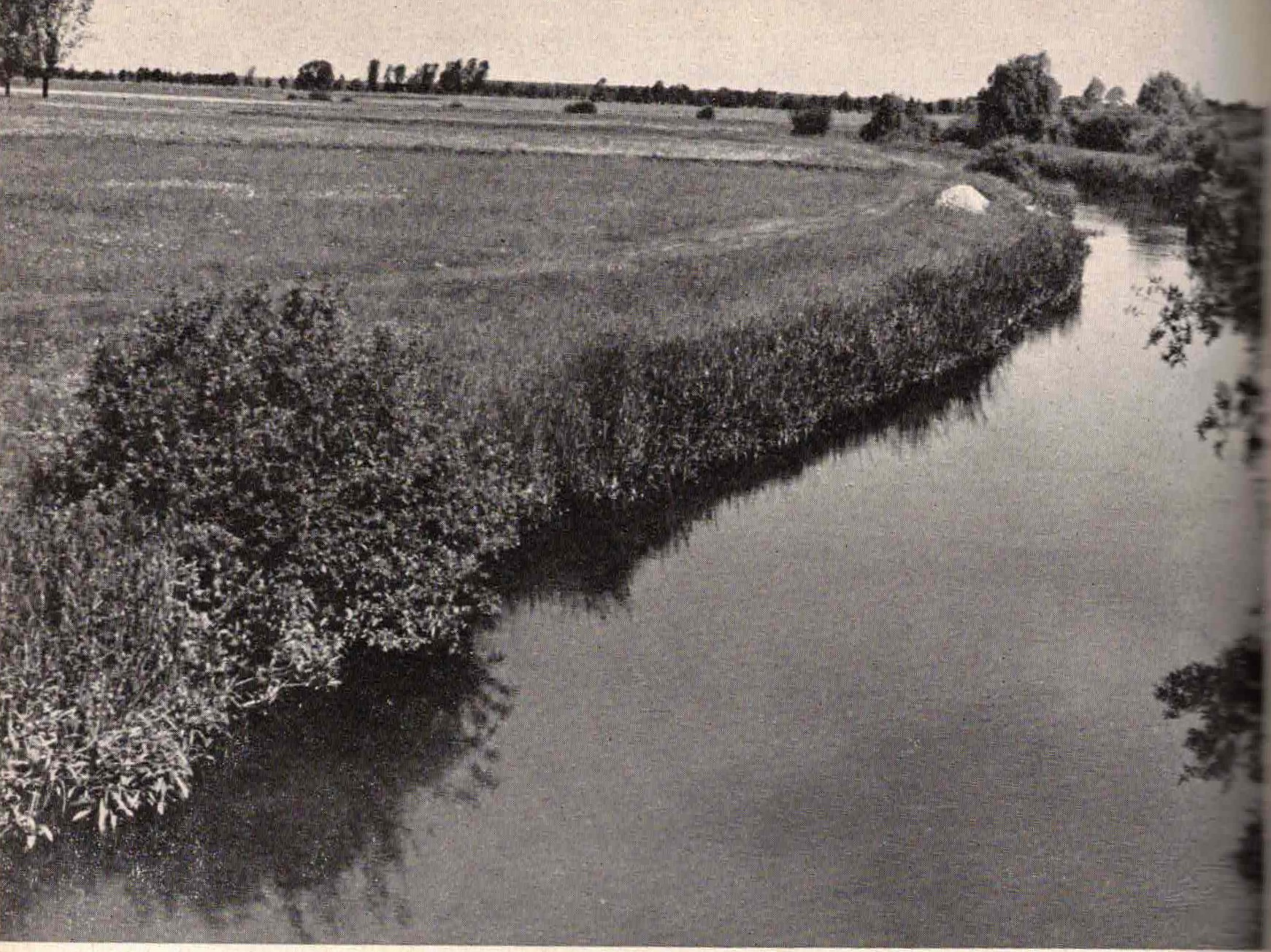

Neu-Holland.

Foto's: Victor Meeussen, E. Grosse, Struckmeyer-Wolff, L. P. A. M. Tijssen.

— De Führer —

Door de straten van het Weenen van voor 1914 ratelden de equipages, flaneeren de volgens de laatste mode gekleede dames, verdringen zich de ambtenaren, de officieren, de hoogwaardigheidsbekleeders van het oude keizerlijke Oostenrijk.

Door de straten van het Weenen van voor 1914 slepen zich de scharen der maatschappelijk uitgestootenen, der werkloozen voort. Zij slenteren langs de paleizen der Ringstrasse en onder deze „via triumphalis" van het oude Oostenrijk huizen in het schemerdonker en het slijk der kanalen de dakloozen.

Temidden der tienduizenden, die dag in dag uit steeds weer den harden strijd om het bestaan moeten voeren is ook een jonge man uit Neder-Oostenrijk, die aan deze hoofdstad der dubbel-monarchie de bitterste herinneringen heeft en die de vijf jaren, doorgebracht in dit Oostenrijksche Babel „vijf jaren van ellende" noemt. Het zorgelooze leven uit het ouderlijke huis is voorbij, als los werkman en daarna als kleine schilder moet hij zien het dagelijksche brood te verdienen. En al waren, volgens zijn eigen woorden, de eischen, die hij aan het leven stelde zoo bescheiden mogelijk, toch had hij nooit voldoende om ook maar den eersten honger te stillen. Dat waren de leerjaren van den Führer, van Adolf Hitler.

Hoevelen hadden onder gelijke omstandigheden niet den moed opgegeven, waren ten onder gegaan in den stroom der naamloozen! Maar niet alzoo hij! Hij streed voort den harden strijd om het dagelijksch bestaan, hij hield ondanks alles vol, al scheen het dan ook bijwijlen, als zou hij den strijd moeten opgeven. In hem groeide de wil tot verzet en ten slotte bleef die wil overwinnaar. Het is deze wil, deze kracht, die hem gebracht heeft op de plaats waar hij nu staat, als de Führer aller Germanen! Zonder dezen wil, zouden zijn groote gaven hem toch niet tot onzen Führer hebben gemaakt.

In deze dagen staan wij allen keer op keer voor moeilijkheden, die overwonnen moeten worden. Zij die staan als strijders voor de nieuwe idee van het Nationaalsocialisme, zij, die dag in dag uit voor de verwerkelijking van deze idee op

In het citaat aan het slot van dit artikel (blz. 306), moeten de twee laatste regels omgewisseld worden.

de bres hebben te staan, die haar onverbiddelijk onder alle omstandigheden hebben uit te dragen, de leden der Germaansche ᛋᛋ zien moeilijkheden en bezwaren voor zich oprijzen zonder tal, groote en kleine moeilijkheden. Maar in dezen strijd wordt de wil gestaald, blijkt het wie innerlijk volwaardig is, wie in zich de kracht van zijn ras bezit. Te midden van dezen levensstrijd staat echter als een lichtend voorbeeld voor ons de Führer, hij, die den levenskamp moest strijden als geen onzer, die door zijn ontzaglijken wil volhardde en de zege behaalde en die ons in den strijd voor het ideaal, dat gansch ons leven moet vullen, dit woord ter sterking medegaf:

„Tegenslagen zijn er niet,
maar opdat wij hen overwinnen."
opdat wij ervoor capituleeren,

BRUNKLAUS

De eeuwige wet van het bloed

De nationaalsocialistische Duitsche bevolkingspolitiek.

De bevolkingspolitiek welke in Duitschland gevoerd wordt, is gericht zoowel op de hoeveelheid als op de hoedanigheid.

Deze politiek is er dus op gericht, dat het aantal geboorten toeneemt, maar ook dat gezonde kinderen van eigen ras geboren worden.

Het is duidelijk, dat als men van de menschen verlangt dat zij groote gezinnen vormen, er voor gezorgd moet worden dat het hun in de eerste plaats mogelijk is in het huwelijk te treden en vervolgens moeten de ouders in de gelegenheid gesteld worden een groot aantal kinderen te kunnen onderhouden.

De huwelijksleeningen.

Tot de voornaamste maatregelen in Duitschland op dit gebied behoort wel het systeem van huwelijksleeningen, ingevoerd bij de Wet van 5 April 1933.

De bedoeling van deze wet was oorspronkelijk om, behalve

het aantal huwelijken en geboorten te bevorderen, tevens het aantal vrouwen dat een beroep uitoefende te verminderen.

Vandaar dat in de wet vermeld stond, dat de vrouw haar beroep niet weer mocht opvatten zoolang de schuld, door de huwelijksleening ontstaan, niet volkomen gedelgd was, tenzij de man voor werkloosheidondersteuning in aanmerking zou komen.

Op 1 October 1937 is hierin echter een wijziging gekomen, zoodat de vrouwen die bij hun huwelijk van een leening gebruik maken, hun beroep niet behoeven op te geven resp. dit na hun huwelijk weer kunnen opnemen.

Deze wijziging is aangebracht tengevolge van het gebrek aan arbeidskrachten in verschillende bedrijfstakken.

De huwelijksleeningen worden op aanvrage verstrekt waarbij o.a. moet worden overgelegd een bewijsstuk, dat geen der beide aanvragers erfelijk belast is of aan een besmettelijke of andere, het leven bedreigende, ziekte lijdt.

De leeningen kunnen verstrekt worden tot een bedrag van 1000 Mk., het gemiddelde bedrag is tot nu toe ongeveer 600 Mk. geweest.

De leening wordt verstrekt in den vorm van bons ter waarde van 10, 20, 50 en 100 Mk.

Deze bons kunnen alleen gebruikt worden voor het aankoopen van de bij de inrichting van een woning benoodigde artikelen in speciaal daarvoor aangewezen zaken.

De leening is renteloos, de terugbetaling geschiedt in gedeelten van ten hoogste 1 % van het oorspronkelijke bedrag per maand.

Zoo moet dus van een leening van 1000 Mk. per maand 10 Mk. terugbetaald worden.

Bij de geboorte van elk uit het huwelijk levend geboren kind, wordt 25 % van het oorspronkelijke bedrag geschonken.

De cijfers der statistiek bewijzen, dat de huwelijksleeningen er ongetwijfeld toe hebben bijgedragen het aantal geboorten op te voeren, terwijl zij er tevens op wijzen, dat de gezinnen thans grooter worden dan zij anders geweest zouden zijn.

De kindertoeslagen.

Tot de verdere maatregelen behooren de kindertoeslagen.

Er zijn twee soorten toeslagen, de voortdurende toeslag en de toeslag voor eens.

Om voor dezen laatsten toeslag in aanmerking te komen is onder meer noodig, dat het gezin vier of meer kinderen, die

het zestiende levensjaar nog niet voleindigd hebben, omvat.

Ook hierbij wordt de eisch gesteld, dat ouders en kinderen niet erfelijk belast zijn.

De voortdurende toeslag wordt slechts verstrekt aan gezinnen met vijf of meer kinderen, met dien verstande, dat de toeslag slechts wordt verstrekt voor het vijfde of elk verder kind, dat het zestiende levensjaar nog niet voleindigd heeft.

De toeslag staat verder in verband met het inkomen van den vader.

Tot 1938 hebben 560.000 gezinnen een kindertoeslag voor eens ontvangen tot een gemiddeld bedrag van 330 Mk.

In 1936 is men begonnen met het verleenen van voortdurende toeslagen, zoodat tot 30 Sept. 1937 maandelijks 10 Mk. verstrekt werd aan ongeveer 300.000 kinderen. Vanaf 1 October 1937 is dit aantal uitgebreid tot 500.000.

De erfgezondheidswetten.

Hoe belangrijk voor de volkskracht het groote gezin ook is, nog belangrijker is de zorg voor het zuiver houden van het ras.

Het nationaalsocialisme gaat er terecht van uit, dat het geen zin heeft kinderen te verwekken, die gemengd onzuiver bloed in de aderen hebben, of die erfelijk belast zijn.

Daarom zijn in Duitschland de volgende wetten uitgevaardigd:

1. Gesetz zur Verhütung erbkranken Nachwuchs vom 14 Juli 1933 (Wet ter voorkoming van erfelijk-ziek nakomelingschap).
2. Gesetz zum Schutze des deutschen Blutes und der deutschen Ehre vom 15 September 1935 (Wet ter bescherming van het duitsche bloed en de duitsche eer).
3. Gesetz zum Schutze der Erbgesundheit des deutschen Volkes (Ehegesundheidsgesetz) vom 18 Oktober 1935 (Wet ter bescherming der erfelijke gezondheid van het duitsche volk).

Volgens de eerstgenoemde wet kan hij die lijdend is aan een erfelijke ziekte (welke ziekten in de wet nader omschreven worden), onder bepaalde omstandigheden onvruchtbaar gemaakt worden.

Door deze wet wordt het bijv. onmogelijk gemaakt, dat erfelijk-zwakzinnigen zich voortplanten.

De tweede wet, ook wel genaamd de Neurenberger wet,

verbied huwelijken, die van rassenstandpunt bezien ongewenscht zijn.

Daarom zijn huwelijken tusschen joden en duitsche staatsburgers van duitsch of soortgelijk bloed verboden en strafbaar.

Huwelijken die toch gesloten zijn, worden nietig verklaard.

Buitenechtelijk verkeer tusschen joden en duitsche staatsburgers van duitsch of soortgelijk bloed is verboden en strafbaar.

De derde wet vermeldt een aantal gevallen welke een beletsel tot een huwelijk vormen:

a) wanneer een der verloofden aan een besmettelijke ziekte lijdt, waardoor een aanzienlijke schade aan de gezondheid van de andere verloofde of aan de nakomelingschap te vreezen is.

b) wanneer een der verloofden onder curateele of onder voorloopige voogdij staat.

c) wanneer een der verloofden, zonder onder curateele te staan, aan een geestelijke storing lijdt, die het huwelijk voor de volksgemeenschap ongewenscht maakt.

d) wanneer een der verloofden lijdt aan een erfelijke ziekte in den zin van de wet ter voorkoming van erfelijk-zieke nakomelingschap.

Het doel van al deze wetten is zieke, a-sociale en menschen van vreemd ras uit het volksgeheel te doen verdwijnen en meerdere levensmogelijkheid te geven aan erfelijk gezonde rasbewuste gezinnen.

Het spreekt vanzelf dat de ᛋᛋ ten nauwste bij de wetten tot zuiver houden van het bloed betrokken is.

De eerste daad in deze richting is dan ook van de ᛋᛋ uitgegaan. Reeds op 31 December 1931, dus nog voor de machtsovername in Duitschland door Adolf Hitler, gaf de Rijksleider ᛋᛋ H. Himmler het ᛋᛋ-Befehl A Nr. 65 uit, dat wij reeds eerder afdrukten.

Volken die gehoorzamen aan de eeuwige wet van het bloed zullen leven, volken die zich boven deze dingen verheven wanen zullen ten onder gaan. Maar Germanje zal leven!

K. W. B

DE ORDER

In de dagen, dat de Keurvorst van Brandenburg den Zweden hun heerschappij over de landen aan de Oostzee betwistte en met hen om het bezit van het Pommersche land in een oorlog gewikkeld was, belegerde het kleine Brandenburgsche leger de vesting Demmin. Door geweldige muren en wachttorens omgeven, lag daar de stad, een schier onneembaar bolwerk, in het open wijde land. Rond de versterkingen liep een met drabbige modder gevulde gracht.

Deze gracht was voor een leger onbegaanbaar, ja zelfs geen bootje kon men door de taaie slijkerige massa een weg banen. Een brug kon er evenmin over geslagen worden, want het vuur van den vijand belette een ieder de muren te naderen. Maar toch moest en zou de vesting vallen, de stad in het bezit der Brandenburgers komen, wilde ooit het Duitsche land van de heerschappij der Zweden bevrijd worden. Overdag beteekende echter iedere aanval op de vesting een zekeren dood. Het Brandenburgsche legertje, dat om de stad lag, kon echter geen man missen. Ieder gesneuvelde soldaat beteekende een merkbare verzwakking van zijn troepenmacht.

Een aanval op de stad was dus slechts onder de beschutting van het nachtelijk duister mogelijk. Maar zelfs dan nog was het een groot waagstuk. Want de bij de stadpoort geposteerde Zweedsche schildwachten gaven ook in het duister hun oogen terdege de kost en letten op ieder geluid. Maar hoe het ook zij: de vesting moest vallen, de achter de gracht gelegen vestingwal moest beklommen en de stadpoort voor de Brandenburgsche troepen worden geopend.

Een zwarte nacht lag over het land. Er was een storm opgestoken en heftige regenvlagen kletterden onafgebroken op de legertenten. Daar kwam het bevel zich gereed te maken voor den aanval. Een klein troepje Brandenburgsche dragonders moest met behulp van planken de gracht oversteken, de vestingwal beklimmen, de wacht zonder geraas overweldigen en de stadspoort openen.

Vijfentwintig dragonders staan daar in het nachtelijk duister. Zij weten het, zonder het minste gerucht moeten zij op de smalle planken over de dikke modderbrij. Zonder een kreet te slaken, zonder een woord te spreken moeten zij op gelijken afstand achter elkander er over heen, om zich bij de wal te verzamelen. Zoo luidde het bevel. Het minste geluid kon den Zweedschen schildwacht alarmeeren, de stad wekken en hun allen den dood brengen. De mannen klemden hun geweren in de harde knuisten. Hun gezichten waren in het duister schier niet te onderscheiden. Men herkende elkaar eenigszins aan de gestalte. En boven hen allen stond dat eene bevel, waarvan het welslagen of mislukken hunner opdracht afhing: Zwijgen! Zwijgen, wat er ook mocht gebeuren! Het was geen gemakkelijke opdracht, in het donker over de wankele planken te loopen, doodstil, zonder het evenwicht te verliezen. Een ieder keek eens naar de smalle planken. Daar zette de eerste zijn voet erop. Onder zijn lichaamsgewicht zakte de plank een weinig weg. Voorzichtig liep de dragonder verder, tot het

zwarte duister hem verzwolgen had. Daar ging de tweede, de derde, de vierde, en zoo gingen vijf en twintig Brandenburgsche dragonders voetje voor voetje over de planken, een ieder ingespannen luisterend naar de zachte voetstappen van zijn voorganger, die in het donker niet te zien was, en met wien hij ook geen woord mocht wisselen. Geruischloos bewogen de mannen zich voort over de modderbrij van de vestinggracht.

Was hij misgestapt, was een der planken onder het gewicht scheef komen te liggen, wie zal het zeggen, maar opeens gleed een der dragonders weg in de modder. Bij zijn val was hij zijn geweer kwijt geraakt, dat hij nu op den tast probeerde terug te vinden. Hij was van deze bezigheid zoo vervuld, dat hij eerst niet voelde hoe de modder zich aan hem vastzoog. Eerst toen hij bemerkte, dat de brij hem als een ijzeren ring omsloot en omlaag trok, eerst toen hij aan de stappen hoorde dat de kameraad, die achter hem had geloopen, reeds voorbij was, werd hij zich van het vreeselijke gevaar waarin hij verkeerde bewust. Hoe meer hij zich inspande zich uit deze doodelijke omhelzing los te maken, des te dieper zonk hij weg in de dikke brijige massa. Nu begreep hij opeens duidelijk het gevaar waarin hij verkeerde, hij wilde zijn mond openen, door een kreet de aandacht der kameraden op zijn gevaarlijken toestand vestigen, maar dan bleef ieder geluid hem in de keel steken: De order! Slechts door ieder geluid te onderdrukken, had de overrompeling kans van slagen en was de overwinning van Brandenburg verzekerd. De dragonder, die daar in trieste verlatenheid met een zekeren dood voor oogen, langzaam wegzakte in de modder, verkeerde in een gruwelijken tweestrijd. Het vreeselijk lot, dat hem in zijn greep hield omklemd, dat hem weg trok naar het eindelooze diepe van den dood, deed in hem nog eenmaal al wat er aan jonge levenskracht in hem huisde, ontwaken — en nogmaals opende hij

zijn mond om een kreet van vertwijfeling uit te stooten. Maar hij bracht het niet verder dan tot een onderdrukt, verstikt gerochel, zoo zacht, dat niemand het in zijn nabijheid had kunnen hooren, dat volkomen teloor ging in het gekletter van den stroomenden regen. Zoo had wederom op het laatste oogenblik de order tot zwijgen den dragonder voor oogen gestaan en zijn kreet om hulp gesmoord. Moest hij met zijn schreeuwen alles doen mislukken, hij, een Brandenburgsch soldaat? Dat nooit! Hij luisterde met gespannen aandacht. Niets was er te hooren dan het eentonige gekletter van den regen. Zijn kameraden zouden nu wel reeds aan den overkant zijn aangekomen. En opeens was het er weer, die onbedwingbare lust, dat wilde verlangen, die gruwelijke verzoeking om toch nog om hulp te schreeuwen. Maar zelfs deze verzoeking moest en zou de met den dood worstelende man overwinnen. Wie weet wat hij in zijn laatste oogenblikken, geheel onwillekeurig, zonder dat hij er zich zelf van bewust was, toch nog zou doen? Nog wist hij zich sterk genoeg om te zwijgen, nog, maar zoo dadelijk, wat zou er dan gebeuren? Misschien zou hij dan toch nog roepen, schreeuwen, een gil geven. En alles zou te vergeefsch zijn geweest.

En op dat oogenblik groeide de geest van dezen man uit tot een onuitsprekelijke grootheid. Nog eenmaal luisterde hij ingespannen of hij iets van zijn kameraden kon hooren en toen drukte hij vastbesloten zijn gezicht diep in den modder, waarmede hij zich zelf het eeuwige zwijgen oplegde. Zoo kwam het dat hij niet meer hoorde, hoe zijn kameraden de vestingwal beklommen, de stad binnendrongen, de Zweedsche wacht overrompelden en de poorten der stad openden, waardoor weldra het Brandenburgsche leger al strijdende binnentrok en de vesting bezette.

FERDINAND OPPENBERG F. C. G

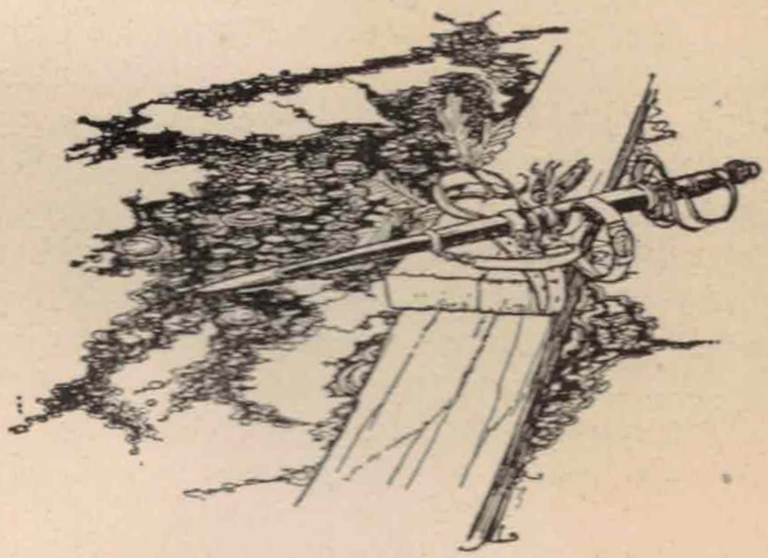

TREK NAAR OOSTLAND

VI (SLOT).

Toen in den zomer van 1941 het Bolsjewisme zich had opgemaakt om zich met een schier onbegrijpelijke militaire macht op het nationaalsocialisme, op Europa te storten, om de joodsche wereldrevolutie te ontketenen, was het grootste deel der door Germaansche menschen in het Oostgebied geschapen kultuurgoederen reeds vernietigd. Toen bond de Führer den strijd aan.

Meer dan eens is in de afgeloopen maanden van de zijde onzer tegenstanders deze nieuwe trek der Duitsche legers naar Oostland met den veldtocht naar Rusland van Napoleon vergeleken.

Wij willen, om de grenzen helder en duidelijk af te bakenen, te scheiden wat uit verschillende aanleidingen voortkwam, het onderscheid tusschen 1812 en 1941 uiteen trachten te zetten; wij willen ook het Germaansche recht op het Oosten leeren zien, de plicht die onze legers naar het Oosten doet stormen.

Onze tot ieder offer bereid zijnde legers volbrengen in dezen tijd, wat Waragen begonnen, ridders der Duitsche Orde, Duitsche boeren en handwerkslieden in de Oostruimte voortgezet hebben.

Van Napoleon bestaan er gezegdes, die op den eersten aanblik het vermoeden zouden kunnen wettigen, dat hij er op bedacht is geweest een nieuwe Europeesche gemeenschap te stichten met uitsluiting van het Britsche imperialisme. Zijn woorden: „. . . overal nieuwe gedachten verbreiden, welke de waardigheid der menschen verzekeren en de kiemen van den welstand, die sinds eeuwen sluimeren, ontwikkelen — aan de geheel groote statengemeenschap ten goede doen komen, wat nu nog slechts het bevoorrechte eigendom van een klein aantal is; Europa door onverbrekelijke federatieve banden vereenigen —" — deze woorden mogen Europeesch klinken, maar daarachter verschuilt zich toch slechts de machtshonger der Fransche „Aufklärung", waaraan Napoleon's ster grootendeels haar opgang te danken had.

Hij was slechts krijgsman en machtspoliticus, die zijn eigen naam, zijn eigen familie diende en van het Fransche volk de eerste ontzettende bloedige offers vergde, waarvan het zich

tot op heden nog niet hersteld heeft. Misschien mag zijn tocht naar Rusland ook als de laatste wilsuiting van het absolutistische tijdperk begrepen worden — nooit echter vergeleken met de kultureele opgaven van het Germanendom door de eeuwen heen. Nooit kan de dwang, waarmede Napoleon de volkeren van Europa bij zijn legers inlijfde, toen hij naar het Oosten oprukte, met de vrijwilligerslegioenen vergeleken worden, die in onze dagen zich in de veldgrijze gelederen der Grootduitsche weermacht hebben geschaard, om het bolsjewisme, het principe van joodsche anti-kultuur te vernietigen.

Wanneer de Führer heden als enkeling aan de spits van dezen strijd voor kultuur en wereldbeschouwing staat, dan openbaart zich in hem de taak, die het lot aan Germanje ten behoeve van geheel Europa oplegde.

Wanneer heden ten dage vrijwilligers uit alle Europeesche staten in het Oosten staan aangetreden, wanneer in de komende jaren de Germaansche volkeren in het Oosten beginnen te koloniseeren en daarmede het hun door het lot toegekende heerenrecht op de eindelooze ruimte gaan uitoefenen, dan voleinden zij slechts, wat voor hen steeds weer door Germaansche menschen werd bewezen: dat namelijk de grenzelooze, maar van sterke krachten vervulde ruimte van het Oosten slechts dan vorm kan krijgen, wanneer heerenmenschen haar aan zich onderwerpen. Niet de wapens alleen, die onze en de met ons verbonden soldaten dragen, zijn van beslissende beteekenis, maar de **geest** der mannen, die deze wapens schiepen, en van diegenen, die ze in den strijd gebruiken, brengt de beslissing. Aan wapens, aan oorlogsmateriaal hebben de Westersche mogendheden reeds veel tegen den Duitschen soldaat in het veld gebracht; hij kwam dit alles te boven, omdat het Duitsche materiaal toch nog beter was en omdat in de uniformen van het leger mannen staken, die vervuld waren van een heroische gedachte, van een wereldbeschouwing, die na verloop van eeuwen en eeuwen eindelijk weer den Germaanschen wil, het Germaansche levensrecht liet doorbreken.

Toen de strijd in het Oosten begon, stelden zich onze legers niet slechts te weer tegen de eindelooze ruimte, die de onderneming van Napoleon tot mislukking doemde, maar wisten zij ook het hoofd te bieden aan een reusachtige legermacht, bewapend en uitgerust op een wijze die elke voorstelling overtrof.

Het bolsjewisme had deze grenzelooze wijdte van het Oosten, dat de Germanen eens uit het oerduister in het licht der geschiedenis plaatsten en het reusachtige menschenmateriaal, in een oorlogsmachine veranderd. Het had de in verhouding tot het Westen slechts moeizaam aan te wijzen kultuurgoederen bij de moderne industrialisatie, die in het Oosten ingang had gevonden, tot een gemechaniseerden kolossus, tot een Robot (mechanische mensch) gemaakt, die nu met vernietigende schreden de geheele Europeesche kultuur moest gaan vertrappen.

Wat zich onzen kameraden in het Oosten in den weg stelde, was niet de geest eener revolutionnaire scheppende idee, maar uitsluitend het samenballen van krachten. Zeker, het bolsjewisme stormde met de meest moderne strijdmiddelen tegen onze legers op; het had zich aangepast aan de natuur van het Oosten, verschanst en ingegraven in zeer moderne vestingen, het bouwen daarvan was hem eens door Westeuropeesche Germanen geleerd, het had het aantal en afmetingen vooral van zijn pantsers tot in het onzinnige opgedreven en er zaten menschen in, die gedeeltelijk van de bolsjewistische ideologie bezeten waren — maar waren de meeste dezer strijdmiddelen eigenlijk geen producten van niet-Russisch denken? Had men de schier onpuitputtelijke industrieele krachten der geweldige ruimte niet door Duitsche, Engelsche, Amerikaansche en Zweedsche ingenieurs laten ontketenen? De mensch der Russische eindeloosheid zou nimmer de scheppende kracht van het genie bezeten hebben, om dit alles tot stand te brengen, hij was in de duizend jaren zijner geschiedenis ten slotte toch steeds slechts onderdaan in den engsten zin gebleven en ten laatste het ziellooze instrument van een bolsjewistische oorlogsmachine geworden. De ruimte van het Oosten was gemobiliseerd, de ruimte, zijn eindeloosheid, zijn grenzenlooze krachten, alles zou als de meest meedoogenlooze macht der vernietiging tegen het Westen in beweging worden gebracht.

Daar tegenover stonden de Duitsche legers, de wapendragers, die in tal van veldslagen bewezen hadden, dat de offers hunner kameraden de overwinning nog slechts vaster aan hun vaandels hechtten; daartegenover stond een veldheerstalent, dat de meest schitterende bewijzen van zijn kunnen had afgelegd; daartegenover stonden idee en wereldbeschouwing aan het front en in het vaderland, scheppende krachten, voor wie de beperking aan ruimte en grondstoffen slechts een

spoorslag was tot het volbrengen van nieuwe, groote dingen. Tegenover de in de Oostruimte uit den grond gestampte oorlogsmachine, die slechts vernietiging kende, stond het weer ontwaakte Germanendom, waarvoor de strijd als uiting van een heroïsch geloof nimmer vernietiging beteekende, doch steeds het begin van een nieuwe schepping, het streven naar een hoogere taak. De mannen van het Grootduitsche leger waren en zijn niet de dienaren en onderdanen van een tot het uiterste ontwikkelde oorlogsmachine, zij verstaan de kunst deze moderne wapens souverein te hanteeren. Dit leger, dat de ongekultiveerde, door het bolsjewisme met satanische berekening gemobiliseerde massa van het Oosten trotseert, bestaat uit hen, die den geest met zich dragen van het oeroude Germanendom, heeren en heerschernaturen, want ook de Germaansche arbeider is dit in den grond van zijn wezen en heeft hiervan meer dan eens bewijzen afgelegd.

Eerst wanneer de kameraden uit het Oosten huiswaarts zullen keeren en spreken over hetgeen zij daar beleefden, dan eerst zullen wij ons volkomen van de zedelijke noodzakelijkheid bewust worden, die tot den strijd om de Oostruimte dwong: de politieke noodzakelijkheden, de zich steeds onvermijdelijker opdringende afrekening met de wereldbeschouwingen uit het verleden, waarin zich jodendom schuil hield, dat niet van zins was, vrijwillig het tooneel der wereldgeschiedenis te verlaten. Wel nooit eerder in de geschiedenis hebben deze dingen in zoo korten tijd zulk een geweldigen omvang aangenomen. Uit den strijd voor het bestaan en het levensrecht van het Duitsche volk, is een worsteling om den zin van wereldbeschouwingen gegroeid, en deze heeft zich toegespitst tot beslissingen, die Europa van den grond af nieuw zullen opbouwen. Wat duizend jaar lang in dwalen en falen terneer lag, moet en zal binnen enkele jaren zijn door het lot bepaalde historische gestalte krijgen.

Dat tot dit nieuwe Europa de ruimte van het Oosten behoort, staat na dit alles vast. Germanen hebben haar de geschiedenis binnen geleid; Germanen hebben er in het Noorden en Zuiden gekoloniseerd; Germanen hebben meer dan eens over het lot van het tsarenrijk beslist; Germanen hebben met hun scheppende kracht aan de eindelooze ruimten de moderne industrialisatie geschonken, die het bolsjewisme in een oorlogsmachine veranderde; en Germanen strijden nu voor de bevrijding dezer ruimte, Germanen en naast hen mannen van

het nieuwe Europa, die het recht dezer Germanen op leiding erkenden.

Een nieuwe Germaansche tocht naar het Oosten is begonnen, legioenen van alle volkeren staan aangetreden, om hun wil en verlangen naar een nieuw Europa met hun bloed te bewijzen. Het werk dat reeds een aanvang heeft genomen, terwijl in de wijde Oostruimte de wapens nog spreken, staat onder het teeken eener organisatie, die gewoon is met alle mogelijkheden rekening te houden, die alle denkbare bezwaren reeds bij voorbaat ondervangt en die daarom de kracht zal bezitten, de eindelooze Oostruimte dienstbaar te maken aan geheel Europa.

Zoo voltrekt zich in onze dagen met heroïsch geweld de afrekening der Germaansche wereldbeschouwing met de parasitaire joodsche levenshouding. Wat onze voorvaderen uit innerlijke aandrift, uit het besef van hun bloed begonnen hebben, Germaansche Oostvaart, heilige wil tot vorming eener nieuwe Europeesche wereld, opgebouwd uit de steeds scheppend gebleven krachten van dit oude werelddeel, wordt voltooid.

KURT HERWARTH BALL F. C. G.

9 November 1923

Onmiddellijk na het Voorwoord in „Mein Kampf" staan daar de namen van hen, die op den 9en November 1923 des namiddags om half een vielen in trouw gelooven aan de wederopstanding van hun volk. Zij, wien door de toenmalige regeeringsdragers een gemeenschappelijk graf geweigerd werd, rusten thans tesaam in den eeretempel te München.

Zij, die daar vielen als bloedgetuigen van de nationaalsocialistische idee, staan op den 9en November voor ons als degenen, die iederen Nationaalsocialist een eeuwig maanteeken zijn. Zij bleven Adolf Hitler trouw tot het allerlaatste, tot het allerhoogste. Eigen leven viel terug in onverbiddelijken trouw aan hem, die voor hen hun Führer was, zij stonden voor hem, met hun eigen lichamen vingen zij de voor hem bestemde kogels op. Zij waren de meest waarachtige dragers der idee, mannen, die in de ure der allerhoogste beslissing eigen ik niet telden, maar die, levend in het eeuwigheidsgevoel van het bloed, dat nooit sterft, in onwankelbare trouw aan hun beginsel, zich zelve gaven. Uit het bloed van deze Nationaalsocialistische martelaren rees het jonge, vernieuwde Duitschland op in al zijn kracht en heerlijkheid.

Wij leden der Germaansche ᛋᛋ hebben ons op leven en dood aan den Führer verbonden. Op den 9en November treden daar voor ons de zwijgende gestalten van de 16 gevallen helden, die rusten in de „Ewige Wache" te München. Zij zien ons aan en in hun blik ligt de vraag of onze trouw even groot is als de hunne.

Het offer dat zij eens brachten, kan ook van ons gevraagd worden. Dan geldt in die ure slechts een woord, het woord waarin ligt opgesloten het onverbiddelijk gestand doen van den eed van trouw:

„Führer befehl, wir folgen dir!"

BRUNKLAUS.

SS-Sturmmann
Jacob Bosch . . . . . . geb. 26-12-1915
gev. 13-8-1941 bij Tagenscha
mijnwerker

SS-Mann
Jan ten Cate . . . . . . geb. 26-3-1922
gev. 12-7-1942 bij Russkoje
koopman

SS-Sturmmann
Erich Clemens . . . . . geb. 24-9-1920
gev. 18-2-1942 bij Stalingrad
leidekker

SS-Sturmmann
Durk Dijkstra . . . . . . geb. 6-2-1921
verm. 28-2-1942 bij Otscheretino
automonteur

SS-Sturmmann
Jan Haisma . . . . . . geb. 24-3-1922
gev. 24-5-1942 bij Berestowo
landbouwer

SS-Mann
Johan Hetterscheid . . . geb. 1-11-1922
gev. 6-11-1941 bij Birschina
landarbeider

SS-Mann
Albert de Jong . . . . . geb. 9-1-1920
gev. 27-2-1942
mijnwerker

SS-Mann
Anton de Jong . . . . . geb. 27-2-1919
gev. 27-6-1942 bij Morosowo
machinebankwerker

SS-Mann
Arian Knip . . . . . . geb. 30-9-1919
gev. 27-6-1942 bij Berestowo
landbouwer

SS-Pionier
Johan Lemson . . . . . geb. 16-5-1917
gev. 14-2-1942
kantoorbediende

SS-Mann
Hubert J. Niemantsverdriet geb. 6-5-1924
gest. 6-6-1942 bij Amwrosiewsk
kok

SS-Mann
Josef de Witte . . . . . geb. 29-12-1919
gev. 16-3-1942
arbeider

K 2394

Wer seinem Volke so die Treue hielt
soll selbst in Treue nie vergessen sein.

ADOLF HITLER